

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litwa) w dniu 22 kwietnia 2020 r. – BB przeciwko Lietuvos Respublikos sveikatos apsaugos ministerija

(Sprawa C-166/20)

(2020/C 230/23)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: BB

Strona pozwana: Lietuvos Respublikos sveikatos apsaugos ministerija (ministerstwo zdrowia Republiki Litewskiej)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 10 lit. b) dyrektywy 2005/36/WE⁽¹⁾, w świetle celu tej dyrektywy określonego w jej art. 1, należy interpretować w ten sposób, że znajduje on zastosowanie w sytuacji, w której dana osoba nie uzyskała dokumentu potwierdzającego posiadanie kwalifikacji, ponieważ być może spełniła wymogi niezbędne dla uzyskania kwalifikacji zawodowych w kilku, a nie w jednym państwie członkowskim Unii Europejskiej? Czy w takiej sytuacji, w której dana osoba nie uzyskała dokumentu potwierdzającego posiadanie kwalifikacji, ponieważ być może spełniła wymogi niezbędne dla uzyskania kwalifikacji zawodowych w kilku, a nie w jednym państwie członkowskim Unii Europejskiej, rozdział I (Ogólny system uznawania dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji) w tytule III dyrektywy 2005/36/WE powinno się interpretować w ten sposób, że zobowiązuje on instytucję uznającą kwalifikacje do oceny treści wszystkich dokumentów złożonych przez tę osobę, które mogą potwierdzić kwalifikacje zawodowe oraz ich zgodność z wymogami przewidzianymi dla uzyskania kwalifikacji zawodowych w przyjmującym państwie członkowskim, a także – w razie potrzeby – do zastosowania środków wyrównawczych?
- 2) Czy w sytuacji takiej jak ta występująca w niniejszej sprawie, w której strona skarżąca być może spełniła wymogi niezbędne dla uzyskania kwalifikacji zawodowych farmaceuty w rozumieniu art. 44 w sekcji 7 rozdziału III dyrektywy 2005/36/WE, ale wymogi te zostały spełnione w kilku, a nie w jednym państwie członkowskim Unii Europejskiej, w związku z czym strona skarżąca nie posiada dokumentu potwierdzającego kwalifikacje zawodowe określonego w pkt 5.6.2 załącznika V do dyrektywy 2005/36/WE, art. 45 i 49 TFUE oraz art. 15 karty powinno się interpretować w ten sposób, że zobowiązują one właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego do oceny kształcenia zawodowego strony skarżącej i porównania go z kształceniem zawodowym wymaganym w państwie przyjmującym, a także do oceny treści złożonych dokumentów, które mogą potwierdzić kwalifikacje zawodowe oraz ich zgodność z wymogami przewidzianymi dla uzyskania kwalifikacji zawodowych w przyjmującym państwie członkowskim, a także – w razie potrzeby – do zastosowania środków wyrównawczych?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (Dz.U. 2005, L 255, s. 22).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshofs (Niemcy) w dniu 8 maja 2020 r. – postępowanie karne przeciwko XC

(Sprawa C-195/20)

(2020/C 230/24)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Oskarżony: XC

Przy udziale: Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof

Pytania prejudycjalne

Czy art. 27 ust. 2, 3 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi⁽¹⁾ w brzmieniu zmienionym decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r.⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że zasada szczególności nie sprzeciwia się środkowi polegającemu na ograniczeniu wolności za przestępstwo popełnione przed przekazaniem inne niż to, które stanowi podstawę przekazania, jeżeli po przekazaniu dana osoba dobrowolnie opuściła terytorium wydającego nakaz państwa członkowskiego, następnie ponownie została przekazana na terytorium wydającego nakaz państwa członkowskiego przez inne wykonujące nakaz państwo członkowskie na podstawie nowego europejskiego nakazu aresztowania, a to drugie wykonujące nakaz państwo członkowskie udzieliło zgody na ściganie, skazanie i wykonanie kary za to inne przestępstwo?

⁽¹⁾ Dz.U. 2002, L 190, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 2009, L 81, s. 24.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Okresny sąd Bratislava III (Słowacja) w dniu 11 maja 2020 r. – postępowanie karne przeciwko AB i in., inni uczestnicy HI i Krajská prokuratúra v Bratislave

(Sprawa C-203/20)

(2020/C 230/25)

Język postępowania: słowacki

Sąd odsyłający

Okresny sąd Bratislava III

Strony w postępowaniu głównym

Oskarżeni: AB, CD, EF, GH, IJ, LM, NO, PR, ST, UV, WZ, BC, DE, FG i JL

Inni uczestnicy postępowania: HI i Krajská prokuratúra v Bratislave

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zasada „ne bis in idem”, z uwzględnieniem art. 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, stoi na przeszkodzie wydaniu europejskiego nakazu aresztowania, o którym mowa w decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW⁽¹⁾ z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, w sytuacji gdy postępowanie karne zostało prawomocnie zakończone orzeczeniem sądu o zwolnieniu z odpowiedzialności karnej lub umorzeniu postępowania, jeśli takie orzeczenia zostały wydane ze względu na amnestię, która została następnie odwołana po tym, jak orzeczenia te stały się prawomocne, a krajowy porządek prawny przewiduje, że odwołanie takiej amnestii pociąga za sobą uchylenie rozstrzygnięć organów państwa w zakresie, w jakim podstawą ich wydania i uzasadnienia były amnestia lub ułaskawienie oraz że ustają prawne przeszkody dla prowadzenia postępowania karnego spowodowane taką odwołaną amnestią i następuje to bez orzeczenia sądowego lub szczególnego postępowania sądowego?
- 2) Czy przepis prawa krajowego, który bez rozstrzygnięcia sądu wprost uchyła orzeczenie sądu krajowego o umorzeniu postępowania karnego, które zgodnie z prawem krajowym ma charakter rozstrzygnięcia ostatecznego, ze skutkami orzeczenia uniewinniającego i na podstawie którego postępowanie karne zostało ostatecznie umorzone w efekcie amnestii przyznanej zgodnie z prawem krajowym, jest zgodny z prawem do bezstronnego sądu, zagwarantowanym w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz z zakazem ponownego sądzienia lub ukarania w postępowaniu karnym za ten sam czyn zagwarantowanym w art. 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i w art. 82 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej?